

וועמעס גלויבען איז בעסער?

ערצאהלונג

פון גראף לעא טאלסטאיי.

אױבערזעצט פון רוטל'שען

דוד הלל וויקנין.

ווארשא. תרס"ב.

דרוק פון האלטער עט קאמפ., נאלעווקי 7.

СУРАТСКАЯ КОФЕЙНЯ.

РАЗСКАЗЪ.

Соч. гр. Л. Н. ТОЛСТОГО.

Пер. Г. И. ВИХНИНА.

Издание „Прогрессъ“ Варшава.

ВАРШАВА. 1901.

Типографія М. И. Гальтера и Комп., Налевки 7.

223
HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

ДОЗВОЛЕНО ЦЕНЗУРОЮ

Варшава 28 Ноября 1901 года

וועמעס גלויבן איז בעסער? *

אין דער אינדישער שטאדט סוראט איז אמאל געווען א קאפע-
רעסטאראן. אהין צו פלעגן אפט צו נאכמענקוממען דורכרייזענדער
פון פערשידענע לאנדער און שמועסען.

איין מאל איז אהין אויף אריינגעגאנגען א געלעהרטער מאן
פון פערסיען. דיעזער געלעהרטער האט כמעט זיין גאנצעם לעבען
געשטודירט די מהעאלאגיע (די לעהרע וועגען גאטט), ער האט
געלעזען און געשריעבען פילע ביכער וועגען דעם, וואס גאטט איז
אזוינס, וואו ער געפינט זיך, נור ווי פיל ער האט גיט געטראכט,
ווי פיל ער האט גיט איבערגעקלארט, האט ער קיין קלארען בעגרייפ
וועגען דער גאטטהייט אלץ גיט בעקוממען. און אויס געלאזען האט
זיך פון זיינע אללע רעיונות מיט דעם, וואס ער האט גאר אין
גאנצען אויפגעהארט צו גלויבען אין א גאטט.

דאס האט זיך דערוואקסט דער פערסישער שאף (קייזער) און
האט דען געלעהרטען אטהעאיסט (וואס לייקענט אין גאטט) ארויס
געטריעבען פון פערסיען.

אט אזוי טראכטענדיג שטאנדיג וועגען דעם, ווי אזוי עס

(* דיעזע ערצאהלונג האט טאלסטאי בעארבייטעט נאך דעם בעריהמטען
פראנצאזישען געלעהרטען בערנארדען-דע-סאן פיער.

איז געווארען די וועלט און וועלכע ארואכען האבען געבראכט דער צו, דאס זי זאלל ווערען, איז דער געלעהרטער אראנגעקראכען פון גלייכען וועג" און, אנשטאט צו פערשטעהן, דאס ער האט שוין מעהר ביין פערשטאנד נים צו טראכטען וועגען "האכערס", האט ער אנגעפאנגען צו דענקען, דאס עס איז גאר אין גאנצען נים דא ביין האכערע "זאך", וועלכע רעגירט איבער דער וועלט.

מיט דיעזען געלעהרטען איז אויפגעטום מיט גענאנגען זייער א שקלאף פון אפריקא. יעצט, אז דער טהעאלאג איז אריין אין רעסמאראן, איז דער אפריקאנער געבליבען אויפ'ן הויף ווארטען. דער געלעהרטער האט זיך אין רעסמאראן אנגעדער געלעגט אויף א דינוואן, ווי דארט איז די מאדע, און ער האט זיך געהייסען דערלאנגען אפיוס*). אז ער האט אויסגערויפערט אביססעל, און דאס אפיוס האט אנגעפאנגען צו רירען און צו מונטערן זיין מאך, האט ער צו זיך צו גערופען זיין שקלאף.

— זאג מיר, פערהאססטער שקלאף, — האט געזאגט דער געלעהרטער, — ווי דענקסטו: עס איז דא א גאט אדער גיין?

— געוויס איז דא! — האט געזאגט דער שקלאף און האט גלייך ארויס גענומען פון אונטער'ן גורט א קלייניגקען האלצערנען אידאל (אבגאטטעלע). אט האב איך איהן, — האט ער געזאגט, — אט דער גאט היינט עס מיר פון דער צייט אן, וואס איך לעב אויף דער וועלט. דיעזער גאט איז געמאכט געווארען פון א סוק פון יענעם הייליגען בוים, צו וועלכעס עס בוקקען זיך אללע מענשען פון אונזער לאנד...

(*) אפיוס איז אזא געריכט, וועלכעס מען מאכט צו רעכט פון אנצווייגטע פאנקארענדלעך. דאס איז זעהר שאדליך פאר'ן געזונד; דערצו שטארקט מען זיך אזוי איין פון אפיוס, דאס מען פאללט אריין גאך דעם, ווי אין א פליכער, עס חלומ'ען זיך פערשיידענע חלומות און מען פליידערט, ווי פון היטץ. אפיוס ווערט איבערהויפט בענוצט אין כינא און אין אינדיען.

איבערו.

דיעזען שמועס פונ'ם טהעאָלאָג מיט'ן שקלאף האָבען דערהאַרט
די איבריגע גאָסט פון רעספּאַראַן און האָבען זיך פּערוואַנדערט.
זיי איז עפּעס משונה דיג אויסגעקוממען די פראַגע פונ'ם
הערר און נאך מעהר האָבען זיי זיך געוואַנדערט איבער דען
אַנטוואָרט פונ'ם קנעכט.

איינער פון אינדיען, וועלכער האט געהאַרט צו דער בראהמא-
איסטישער רעליגיאַן, האט ניט געקאָנט צו האַרען אזא גרויסען
ליעגען פון שקלאף, און ער האט זיך צו איהם אָנגערופען:

— אינגליקליכער שושה! קאן מען דען נאר אָנפאנגען צו
דענקען, אז גאטט זאלל זיך געפינגען ביי אַ מענטשען אונטער'ן גורם?
גאטט, זאלסטו דו וויסען, גרויסער טיפּש, איז דא אויף דער וועלט
איינער — בראהמא. און דיעזער בראהמא איז גראַסער פון דער גאנצער
וועלט, ווייל ער אלליין האט בעשאַפּען די גאנצע וועלט. בראהמא
איז דער איינציגער גרויסער גאטט; בראהמא איז דער גאטט, וועמען
עס זיינען אויסגעבויט די טעמפלען (בתי מקדשים) אויף די ברעגען
פון דעם הייליגען אינדישען טייך גאנגעס, בראהמא איז "דער" גאטט,
וועמען עס דיענען זיינע איינציגע פריעכטער — די בראהמינער. אויסער
די בראהמינער, קאן קיינער נישט, ווייסט קיינער נישט דען אָמט'ן גאטט;
עס איז שוין אַוועק צוואַנציג טויזענד יאהר (*), און ווי פיעל איבער-
קעהרעניסען, ווי פיעל חורבות עס האָבען זיך געטראַפּען אויף דער
וועלט, און די הייליגע פריעכטער אונזערע בלייבען אלץ די זעלביגע
בראהמינער, וועלכע זיי זיינען געוועזען אללע קאל; דאס איז דער
פאר, ווייל בראהמא, דער איינציגער, אָמט'ר גאטט, בעשיטצט זיי
און היטט זיי.

(*) די בראהמינער גלויבען נישט, ווי מיר, יודען, דאָס די וועלט שטעהט
5,659 יאהר, נור זיי זאָגען, דאָס בראהמא האָט זי בעשאַפּען מיט גאנצע 20,000
יאהר צוריק... ווער ווייסט: די געלעהרטע זאָגען, דאָס די וועלט שטעהט שוין
אסך מיליאָנען יאהרען!...

אזוי האט געזאגט דער בראהמינער, און ער האט געמיינט, דאס ער האט אללעמען אייבערצייגט, אז עס איז טאקע אזוי: דאס בראהמא איז טאקע דער איינציגער פאטער פון דער וועלט און דאס גור די בראהמינער ווינען די „אויסדערנוואהלטע“, אבער נישט לאנג האט געדויערט ווין גליק: אין מיטטען איז געוועסען א איד, און ער האט איהם נישט געלאזען זיך לאנג גרויסס האלטען...

— נישט אמת! — האט דער יוד מיט גדלות געזאגט. דער בית המקדש פונ'ם וואהרען גאטט איז נישט אין אינדיען!... און גאטט בעשימצט נישט, גאטט היטט נישט די בראהמינער! דער אמת'ר איז אייביגער גאטט הייסט גאר: „יהוה“, און ער איז דער גאטט פון אברהם, יצחק און יעקב. און דער ריכטיגער גאטט בעשימצט נור ווין איין און איינציגעס געליעבטעס פאלק ישראל... גאטט האט אללע מאל געליעבט און לעבט יעצט נור ווין איינציגעס פאלק יודען, וועלכעס ער האט אויסגעקליעבן פון אללע אומות (פאלקער). און אויב יעצט איז אונזער פאלק צו שפרייט און צו זאעט איבער דער גאנצער וועלט, איז דאס נישט מעהר, ווי א פראבע פון גאטט; ער ווילל זעהען, אויב מיר, יודעלעך, ווינען נאך פרוםס, אויב מיר קריעכען נישט אראפ פון ווין וועג, און ער וועט נאך, נישט קשה, צוריק צונויף קלייבען ווינע פערנוואנעלטע און דערשלאגענע אידעלעך און וועט זיי אנוועק פיהרען צוריק אין ירושלים, ווי ער האט אונזערע אבות נאך אמאל צו געזאגט, און ער וועט דארט אויפבויען דעם גויען „בית המקדש“, וואו מיר וועללען וויעדער מקריב ווין קרבנות... אין די גוטע אלטע צייטען וועללען זיך צוריק אומקעהרען. פאר די צרות, וועלכע מיר האבען אריבער געטראגען אין גלות, וועט אונז גאטט אנוועקשטעלען אזוי הויך, דאס מיר וועללען ווין קליגער און רייכער פאר אללע גאציאנען...

אזוי האט זיך אָנגעזאגט וועגען גאטט א מיינונג דער יוד, און ער האט זיך פערנאנדער געווייגט... ער האט געוואלט, פאהרען

ווייטער, אויפנווייזן, ווי 2 מאל 2 איז 4, דאס „ער“ איז גערעכט, דאס גאטט איז „זיין“ געליעבטער, נור איין אימאליענער (א קאטהאליק) וועלכער איז דא אויף געווען, האט איהם איבערגעהאקט די רעד. — איהר זאגט ניט ריכטיג, — האט דער קאטהאליק געזאגט צום יודען. — נאך אייערע רעד קומט אים, דאס גאטט איז אבעל עולה. גאטט קאן ניט לייען איין פאלק מעהר, ווי איין אנדערעס. אים געגענטהייל, אויב ער האט אפילו יא אמאל בעשיטצט דאס פאלק ישראל, איז שוין אס אכטצעהן הונדערט יאהר אנוועק פון דער צייט אן, ווען גאטט איז אויף אייה אין „פעס“ געווארען אונ, אלס סימן פון זיין פעס, האט ער אייה אין גאנצען אויסגעמעקט פון איין פאלק אונ האט אייה צו שפרייט אין אללע ווינקעלעך פון דער ערד קינעל, זא דאס אייער גלויבען: לא די, וואס עס ווערט ניט פערנאנדער געברייטעט צווישען אנדערע פאלקער, געהט עס ביי אייה אלליין אונטער פון טאג צו טאג... צו קיין נאציאן ווייזט גאטט ניט קיין גראסערע ליעבע, ווי צו די קאטהאלישע פאלקער, אונ ער רופט אללע מענשען, וועלכע וויללען גערעכטעטעט ווערען אונ ויין זיכער מיט „גן עדן“, דאס זיי זאללען ווערען קאטהאליקען אונ, אויסער דיעזער רעליגיאן, איז ניט דא קיין רעטטונג, ניט דא קיין הילף.

אבער אויף דעם ארמען קאטהאליק האט זיך ניט איינגעגעבן צו איבערצייגען אללעמען, דאס נור „זינס“ איז נישט, דאס נור ער איז גאטט'ס ליעבלינג... דא איז אויף געעססען א דייטש — אלום-העבראנער (*), אונ ער האט זיך אפגערופען צום קאטהאליק: ווי קאנט איהר דאס זאגען, דאס די גאנצע רעטטונג איז מאגליך נור

(*) די דייטשען ווינען אפגעפאללען פון דער קאטהאלישער קירכע אים יאהר 1520, דאנקען דעם בעריהמטען מאנן מארטין לותרער, וועלכער האט זיי בעלערנט, ווי ווילד אונ נאריש די קאטהאלישע רעליגיאן איז לכבוד איהם. רופט זיך די דייטשע רעליגיאן: „לוטעראנישע“.

אין אייער רעליגיאן? אין יענואנגעליום (די קריסטליכע תורה) שטעהט דאך בפירוש געשריעבן, דאס יענע נור וועלען געהאלפן ווערען פון דעם אללמאכטיגען פאטער פון היממעל, וועלכע וועלען איהם דיענען, ווי אונזער גרויסער און הייליגער לעהרער יעזוס פריסטום האט געבאטען, און דיעזעס היממען נור מיר, לוסהעראנער; איהר אָבער היטט און האלט פאר הייליג, וואס די פאפסטע* און זייערע נאכשלעפערס האבען אייה געמאכטען.

דער דייטש האט געענדיגט רעדען, און עס האט גענומען דרש'ה'נען דער מירק, וועלכער איז דא געווען.

— אומזאגט בעריהמט איהר ויה מיט אייערע קאטהאלישע און לוסהעראנישע רעליגיאנען, — האט דער מירק געזאגט צו ביידע קריסטען, — איין ערך פון זעקס הינדערט יאהר נאך אייער'ן געזעצ. געבער און לעהרער איז אויפגעשטאנען אויף דער וועלט א מאנ מוהאמעד און האט געגרינדעט א סך אבעססערע רעליגיאן. און, ווי איהר זעהט אלליין, די אמת'ע רעליגיאן — די מוהאמעדאנישע — ווערט אלץ מעהרער פערנאנדער געברייטעט אין אייראפא, אין אזיען און אפילו אין דעם געבילדעטען לאנד כינא. איהר אלליין זאגט דאך, דאס די יודען זינען שוין פערטאסטט ביי גאטט אין די „אויגען“, און אבער ווי דער צו האט איהר אטוהיערן, דאס די יודען זינען געדריקט, און זייער גלויבען ווערט גיט פערנאנדער געברייטערט. זיט ויה אָבער מורה, דאס די מוהאמעדאנישע רעליגיאן איז טאקע די אמת'ע, ווארום עס ווערט אלץ מעהרער און מעהרער מוהאמעדאנער אויף דער וועלט. איה זאג אייה, גיט מוהאמעדאנער דאס די ישנעה קריגען נור די, וועלכע גלויבען אין אללאה (גאטט) און אין זיין הייליגען נביא

(*) דער פאפסט איז דער הייליגסטער מאנן ביי די קאטהאליקען; ווי זאגען, דאס יעזוס פריסטום האט צו שאפען אויפ'ן היממעל, דער פאפסט — אויף דער ערד. ער וואוינט אין דער הויפט שטאדט פֿון איטאליען, אין ראם. איבערן.

מוהאמערד און ווייטער ~~מיין~~ נישט! און, דערצו, מחשבותי, מוסם איך אייך בעמערקען, דאס "די" מוהאמעדאנער וועללען געהאלפן ווערן, וועלכע זיינען "סונניטען" (*), די "שיאיטען" אבער, אדער "אליס" באנדע, וועלען געדן מיט א פייער...

ביי די לעממע ווארטער האט זיך דער פערסישער געלעהרטער אנגעהאפט; ער האט געהארט צו אליס נאכפאלגער, און ער האט געוואלט אויפווייזן, אזוי ווי אללע, דאס זיין גלויבען איז דאס שאנסטע און דאס בעסטע, נור אין רעסמאראן איז געווארען אזא ליארעם און אזא געפילדער פון די פערשיעדענע גלויביגע אויסלאנדער, אז ער האט נישט געקאנט אויס רעדן א ווארט.

יעדערער האט געלויבט דאס זייניגע; דא זיינען געווען קריסטען פון אבעססניען (פוש), אויף וועלכע מען וואנט, דאס זיי זיינען חזי אידען, חזי קריסטען, אויף זיינען געווען לאמען (הייליגע גלחים פון דער נייער רעליגיאן לאמאאיוסוס) פון איגריען, ישמעאליס און אפילו די וואס בוקען זיך צו פייער...

אללע האבען זיך גענומען פעריהמען און בעפומצען מיט וואס שאנערע און שאנערע פערדערן. יעדערער האט געוואנט, דאס נור אין "זיין" לאנד ווייסס מען דען אמת'ן גאטט און נור "זיין" ווייסען, ווי צו דיענען צו איהם, ווי צו בוקען זיך צו איהם...

איינער איז דא געווען נור, וועלכער האט זיך נישט אריינגעמישט

(*) נאך מוהאמעד'ס טויט זיינען געווארען אין דער רעליגיאן צוויי פארטייען: איינע האט זיך גערופען שיאיטען, וועלכע האבען זיך געהאלטען נור אין דער ריינער תורה פון מוהאמעד. די צווייטע פארטייע האט מען גערופען סונניטען, וועלכע האבען געהאלטען פאר הייליג דאס בוך "סוננא", וואו עס ווערען בעשריעבען מופתים און ניסים פון מוהאמעד'ס לעבען; גענוג בלוט-אין פערגאססען געווארען אין די שטריימען פון די ביידע פארטייען... די אראבער און טירקען זיינען סונניטען, די פערסיערשיאיטען, די שיאיטען הייסען אויך "אליס נאכפאלגער".

איבערן.

אין דען לאנגען שמועס אונ וועלכער זיך נישט בעריהמט. ער האט געטרונקען מ'הע, געהארט אלץ, וואו מען האט גערעדט, גור אלליין האט ער געשוויגען. דאס איז געווען א בינעזער, וועלכער האט געהאלטען פאר הייליג דאס געזעצבוך פון דעם בעריהמטען בינעזישען פהילאזאף קאנפוציוס.

דער מירק, אז ער האט בעמערקט צווישען די דיספוטירענדע (שטרייטענדע) דען בינעזער, האט ער זיך געווענדעט צו איהם מיט אזא געבעט:

— העלף דו האמש מיר אונזער, גוטער בינעזער! דו שווייגסט, אבער דו וואלסט געקאנט „עפעס“ זאגען, פון וואס אללע וואלטען פערשטעהן, דאס גור מוהאמעדאנישע רעליגיאן איז די ריכטיגסטע. איר ווייסט, דאס ביי איר, אין כינא, ווערען יעצט איינגעפיהרט פערשיידענע גלויבענס. אייערע קויפלייטע האבען מיר נישט איין מאל געזאגט, דאס די בינעזער נעהמען אן מיט חשק די מוהאמעדאנישע רעליגיאן, אונ זיי רעכנען זי פאר די בעסטע פון אללע. העלף זשע מיר, מ'הייערער בינעזער, אונ זאג זיי, דאס דו גלויבסט אויך, אז אללאה איז איינער אויף דער וועלט, אונ זיין איינציגער געזאלבטער איז מוהאמעד.

— א, מאקע, מאקע, זאג, וואס דענקסט דו; דו האסט עפעס נאר געשוויגען, — האבען אויך די איבריגע גאסט פון דעסטאראן געבעטען דען בינעזער. דער בינעזער, קאנפוציוס'עס תלמיד, האט זיך פערטראכט אויף א רגע, דערנאך האט ער אנגעפאנגען צו בעדען מיט אשטיללער אונ רוהיגער שטימע.

— מיינע הערן, — האט ער געזאגט, — מיר דוכט, דאס די מענשען וואלטען לעבען אויף דער וועלט ברידערליך, זיי וואלטען זיין סאלידאר, ד.ה. איינשטימיק, אין איין געדאנק וועגען דער רעליגיאן, ווען נישט דער עגאאיזמוס, די ליעבע „גור“ צו זיך, וועלכער

האלט אונז געפענטעט, ווי **כא** שטארקע איינערנע קעממען. אויב
 איהר וועט זיך בעמיעהען מיך אויסהארען, וועל איך עס אייך
 ערקלארען מיט א ביישפיעל.

איך בין ארויסגעפאהרען פון כינא נאך סוראט אויף איין
 ענגלישען דאמפֿשיף, וועלכעס איז ארום געגאנגען די ערד
 קוגעל ארום אונז ארום. אויפ'ן וועג האבען מיר זיך אפגעשטעללט
 ביי א ברעג פון דער אינגעל סומאטרא (ניט ווייט פון אינדיען), פרי
 אריינצונעהמען אין שיף ריינעס וואסער צום טרינקען. ארום האלבען
 מאג זיינען מיר הערונטער געגאנגען אויפ'ן ברעג, אונז מיר האבען
 זיך אנעדער געעמט אין א שאטמען פון קאקאס-בוימער, ניט ווייט
 פון א דארף פון די איינוואהנער פון אינגעל. מיר זיינען געוועזען עטליכע
 מאנן פון פערשידענע לאנדער.

ווי מיר זיינען אזוי געעססען, איז צו אונז צוגעגאנגען
 א בלינדער.

דיעזער מענטש איז בלינד געווארען, ווי מיר האבען נאכדעם
 דערגאנגען, דערפון, וואס ער האט צופיעל געקוקט אויף די וונן;
 דערפון, וואס ער האט געוואלט פערשטעהן, וואס דאס איז אזוינס
 די וונן. ער האט עס געוואלט דערגעהן, אום צו צו געהען די
 ליכטיגקייט פון איהר.

ער האט זיך געמאסטערט אונז געמאסטערט, ער האט געהוהן,
 וואס עס איז נור מאגליך געווען צו טהון; איהם האט זיך געוואלט
 אריינחאפען עטליכע שטראהלען פון דער וונן, אנטחאפען זיי אונז
 פערקארמענען אין א פלאשעל.

אלאנגע צייט האט ער זיך געמוטשעט, ער האט אלץ געקוקט
 אויף די וונן אונז האט גאר נישט געקאנט מאכען, נור איין נאך
 האט ער יא אויסגעפיהרט: פון דער גרויסער ליכטיגקייט פון דער
 וונן איז ער קראנק געווארען אויף די אויגען אונז איז בלינד געווארען.
 דאנן האט ער צו זיך אזוי געזאגט:

- די ליכטיגקייט פון דער זונן-לייט גיין פליעסטיגקייט, ווארום אויב זי וואלט ניין א פליעסטיגקייט, האט מען דאך זי בעדארפט קאנען איבערגעסען פון איין פליי אין די אנדערע, און זי האט דאך בעדארפט ציטערן פונ'ם ווינד אזוי ווי וואסער. די ליכטיג-קייט פון דער זונן איז אויף גיט גיין פייער, ווארום אויב זי וואלט ניין פייער, האט זי דאך בעדארפט פערלאשען ווערען אים וואסער, די ליכטיגקייט איז אויף גיט גיין גייסט, גיין רוח, ווייל מען זעהט זי דאך (א רוח זעהט מען גיט...), היינט אלע ווי באלד, אז די ליכטיגקייט פון דער זונן איז גיט גיין פליעסטיגקייט, גיט גיין פייער, גיט גיין רוח, איז די ליכטיגקייט פון דער זונן: גאר נישט!

אזוי האט דער בלינדער פילאזאפירט, און אין דער זעלביגער צייט, וואס ער האט געקוקט אלץ אויף די זונן און האט אלץ געטראכט וועגען איהר, האט ער פערלארען די ראיה מיט'ן שכל צוזאממען...:

אז ער איז שוין גאר אין גאנצען בלינד געווען, איז ער געווארען גאנץ זיכער, דאס גיין זונן איז גיט דא.

מיט דיעזען בלינדען איז צוגעגאנגען ויין שקלאף אויף, ער האט אוועק געזעצט ויין הערר אין א שאטטען פון אקאקאס-בוים, האט אויפגעהויבען פון דער ערד אקאקאס-נוסס און האט אנגע-פאנגען צו מאכען פון דעם א נאכט לאמפל. א קנויט האט ער געמאכט פון אקאקאס-פאדעס, אנשטאט בוימאהל האט ער אויס-געקוועטשט פונ'ם נוסס די פעכטיגקייט און האט זי אריין געגאסען אין דעם שאלעכטס, וועלכער האט געדיענט אלס פליי. ווען דער שקלאף האט אזוי געמאכט ויין לאמפל, האט דער בלינדער, אקערעכטיג געבענדיג, געזאגט צו איהם:

— נו, וואס, שקלאף? איך האב דיר גיט געזאגט, דאס עס איז גיט דא גיין זונן? דו זעהסט, ווי פינסטער עס איז?... און מען זאגט מיר: די זונן... חע, חע, חע... לאז מיר אבער ווער

זאגן, וואס דאס איז אויפ'נס די וונן?!

— ווי קומט איה צו וויססען, וואס די וונן איז, — האט דער שקלאף געזאגט. — מיר אינעמערעסירט עס גאנץ וועניג. נעהט איהר: וואס די ליכטיגקייט איז, ווייסט איה. אט האב איה געמאכט א לאמפּעל, וועט מיר זיין ליכטיג, און איה קאן איה מיט דעם אויף א טובה טהון און אלץ געפינגען אין וואגען.

און דער שקלאף האט גענוקמען אין האנד דעם שאלעכטס פונ'ם נוסם — דען לאמפּע. — אט איז, האט ער געזאגט, מיין וונן! דא דער ביי איז געזעססען א הינקענדיגער. ער האט עס דער-הארט און האט זיך פערנאנדער געלאכט.

— ווי עס ווייזט אויס, בינקט דו פון געבוירען אן בלינד, — האט ער געזאגט צום בלינדען, — אז דו וויססט נישט, וואס עס איז אויפ'נס די וונן. איה וועל דיר זאגן, וואס דאס איז: די וונן איז א פייערדיגע קונעל, און דיענע קונעל געהט יעדען טאג ארויס פונ'ם ים און יעדען אבענד עמזט זי זיך אנוועק אויף די בערג פון אוינער אינזעל; דאס זעהען מיר אלע, און דו וואלסט אויף געזעהען, ווען דו וואלסט זיין א זעהענדיגער.

אינער א פישער, וועלכער איז דא אויף געזעססען, האט נישט געקאנט צו הארען, ווי מענשען רעדען אואלכע שקרים (ליגענעס), און ער האט דעריבער געזאגט צום הינקענדיגען:

— גאף דיינע רעד ווייזט אויס, דאס דו בינקסט קיין איין מאל אין ארגעץ נישט געווען, אויססער ווי אויף דיין אינזעל. ווען דו וואלסט אבער נישט געווען קיין הינקענדיגער און וואלסט ארום געפאהרען איבער'ן ים, וואלסט דו דערוואוססט זיך, דאס די וונן עמזט זיך נישט אויף די בערג פון אוינער אינזעל, נור ווי זי געהט אזוי ארויס אין דער פריה פונ'ם ים, אזוי עמזט זי זיך אנוועק אים אבענד וועדער אין ים. איה זאג עס ריכטיג, נויל איה זעה עס טאג טאגליך מיט מיינע אויגען.

דאס האט דערהאָרט דער אינדיאנער *.

— איך וואונדער זיך מעהר נישט, — האט ער געזאגט, — ווי קאן דאס א קלוגער מענטש רעדען א זאלכע, במחילה, נארעשקייטען. איז דען דאס מאגליך, דאס א פייערדיגע קוגעל — די וונן — זאלל זיך אראבלאזען אין וואקסער און זאלל נישט פערלאשען ווערען. די וונן, הארט, וואס „איך“ זאג אייך, איז גאר נישט קיין פייערדיגע קוגעל, די וונן איז גאר א... גאטטהייט. דיעזע גאטטהייט הייסט: דעווא. די גאטטהייט פאהרט ארום אויף אזאנען איבערן היממעל ארום דעם גאלדענעם בארג ספעררוויא.

עס טרעפט, דאס די שלעכטע שלאנגען ראגו און קעטו פאללען אן אויף דעווא (די וונן) און שלנגען זי איין, דאנן ווערט פינסטער (נאכט). אבער אונזערע הייליגע פריעסטער נעהמען תפלה טהון, דאס די גאטטהייט זאלל בעפרייט ווערען, און דאמאלס ווערט זי בעפרייט. מעהר נישט אזאלכע אונזיכטענדע, ווי איהר, וואס זייט קיינמאל נישט ארויס געפאהרען ווייטער, ווי פון דיעזער אינגעל, קאנט זיך פארשטעללען, דאס די וונן לייכט נור ביי אייך... .

דא איז געווען אויך איין יעגליכע אינדיאנער (מצרי), וועלכער האט געהאט איינציגענעם שוף; ער האט אויך גערעכנט פאר גאטטהיג אריין צו מיטען זיך, ערקלארען זיי, ווי זיי לעבען אין טעות... . — גיין, — האט ער געזאגט, — דאס איז אויך נישט גאט, די וונן איז קיין גאטטהייט נישט, און זי געהט נישט ארום נור ארום אינדיען און איהר גאלדענעם בארג. איך האב אסאך געברייט איבערן שווארצען ים, און געבען אראפיען **, איך בין געווען אויף דער אינגעל

(*) די איינוואהנער פֿון אינדיען, וועלכע געפיננט זיך אין דעם וועלט טהייל אזיען, הייסען: אינדוסען אָדער אינדיער; די מענטשען פֿון אינדיען, וועלכע געפיננט זיך אין צפון אמעריקא, הייסען: אינדיאנער.

(**) א וויסטעס לאנד אין אזיען, וואו מוהאמעד איז געבוירען געוואָרען.

מאדאגאסקאר (אין אפריקא), און אויף די פיליפפינישע אינזעלן (אין אזיען), — האב איה געזעהען, ווי די זונן בעלייכטעט אללע לאנדער און גיט נור איין אינדיען, זי געהט גיט ארום ארום איין בארג, נור זי "שטעהט" אויף ביי די יאפאנישע אינזעלן (אין אזיען), און דריבער וויססען טאקע די אינזעלן: יאפען, ווייל דאס בעדייטעט אויף זייער שפראך — זונען-אויפגאנג, און זעמזע זיך אניעדער ווייט, ווייט אין מערב ווייט, הינטער די אינזעלן פון ענגלאנד. איה ווייסט עס גאנץ גוט, ווייל איה האב זיך אלליין אסך אנגעזעהען און דערצו האב איה אסך אנגעהארט זיך פון מיין זיידען, וועלכער האט ארום געברייט פמעט אללע ימים.

ער האט געוואלט גאך רעדען, נור איין ענגלישער מאטראז (אדענער) פון אונזער שיף האט איהן אפגעשטעלט.

— עס איז גיט דא קיין איין לאנד, אויססער ענגלאנד. — האט דער מאטראז געזאגט, — וואו מען זאלל אזוי גענוי וויססען, ווי די זונן געהט ארום. די זונן, וויססען מיר אללע אין ענגלאנד, שטעהט אין ארגעץ גיט אויף און לעגט זיך אין ארגעץ גיט. זי געהט ארום אהן אויפהאר ארום די ערד. מיר וויססען עס גוט, ווייל מיר האבען אלליין גיט לאנג ארום געברייט די גאנצע ערד קוגעל, און אין ארגעץ האבען מיר זיך גיט אנגעשטויסען אויף די זונן. אומעטום איז זי די זעלביגע, וועלכע מיר זעהען דא, אין דער פריה בעווייזט זי זיך און אבענדס בעהאלט זי זיך.

און דער ענגלאנדער האט גענומען א שטאקען, האט אויסגעצייכענט אויפ'ן ואמד א קרייז און האט אנגעפאנגען צו ערקלארען, ווי אזוי די זונן דרעהט זיך ארום דער ערד... עס איז אפער איהם גיט געקאממען צו איבערצייגען דען עולם, דאס עס איז

האט געגרינדעט ווין רעליגיאן און איז געשטאנדיגען; דיעזעס לאנד איז א נאָהענטע שכן'טע מיט פאלעסטינא (ארץ ישראל).

איבערו.

מאקע אזוי אונז, אָנווייזענדיג אויפ'ן רודערער פון זיין שיף, האט
ער געזאגט:

— ער איז מעהר פאר מיר געלערנט, אונז ער וועט אייף עס
בעסער געבען צו פערשטעהן.

דער רודערער איז געווען אַ קלוגער מענטש און האט זיך צו
געהאט צום געשפראך, שווייגענדיג. נור אז אללע האבען איהן
געבעטען ערקלארען, האט ער אָנגעפאנגען צו רעדען און האט
אזוי געזאגט:

— איהר נאכט אללע אב איינער דען אנדערן און נאכט זיך
אלליין. די וונדן דרעהט זיך נישט ארום דער ערד, נור די ערד
דרעהט זיך ארום דער וונדן, און זי דרעהט זיך נאך ארום זיך
אלליין, צוטראגענדיג צו דער וונדן אויף צו בעלייכטען, אין דער צייט
פון 24 שעה, יאפאן, און די פיליפפינישע אינזלען, און סימאטרא,
אויף וועלכער מיר זיטצען יעצט, און אפריקא, און אייראפא, און
אזיען און גאך א סך אנדערע לאנדער. די וונדן לייכט נישט פאר "אין"
בארג, נישט פאר "אין" ים און זאגאר נישט פאר "אין" ערד קוגל.
נור פאר א סך אנאלכע קוגלען, ווי אינגער ערד (פלאנעטען, קאמעטען).
יעדערער פון אייך וואלט עס אלליין געקאנט פערשטעהן, אבער
דאנן נור, אז ער וואלט געקוקט ארויף אויפ'ן היממעל און נישט
ביי זיך אונטער'ן נאז, און דאמאלס וואלט ער נישט געטראכט
אנאלכע אומגעלומפערטע נארישקייטען, דאס די וונדן שיינט נור פאר
איהן אלליין אדער פאר "זיין" לאנד נור.

אזוי האט געזאגט דער קלוגער רודערער, וועלכער איז א סך
אומגעפאהרען איבער דער וועלט און וועלכער האט א סך געקוקט
ארויף אויפ'ן היממעל.

— יא, — האט ווידער גענומען רעדען דער בינעווער, קאנ-
פוציוס'עס הלמיד נאכדעם, אז ער האט געענדיגט זיין ביישפיעל, —

די קנאה-שנאה צווישען פֿערשיעדענע פֿאלקער שטאממט, איז א קינד פון דעם טיראנישען פֿאטער — דעם ענאאיזמוס. דאס, וואס איך האב דערצאהלט וועגען דער ווייז, קאן מען אויך זאגען וועגען גאט. יעדער מענטשען וויללט זיך, דאס ביי איהם זאלל זיין א בעווייז. דערער גאטטינקע, אדער, איך וועל אייך שוין ארוינטערלאזען, דער גאט פון זיין פֿאלק, פון זיין פֿאטערלאנד. יעדעס פֿאלק ווילל פֿערשפֿארען, אריינגעהען צו זיך אין „אָרון קדש“ דען, וועלכער איז „גראססער“ פֿאר די גאנצע וועלט...

קאן דען, זאגט מיר, איך בעט אייך, וועלכער עס איז „בית המקדש“, וועלכער עס איז „אָרון קדש“, צו גלייכען זיך מיט דעם גרויסען און העררליכען טעמפל — די נאטור, וועלכען גאט אלליין האט „אויסגעבויט“, אום צו פֿעראייניגען אין איהם אללע מענטשען אין איין גלויבען? ... אללע מענטשליכע טעמפלען זיינען גאָר געמאכט נאך דעם גרויסען טעמפל — די נאטור. אין אללע טעמפלען זיינען דא: הייליגע טייכען, געוואלכען, לייכטער, בילדער, שריפטען, געזעטצביכער, קרבנות, מזבחות (אלטאָרען) און פֿריעסטער אין וועלכען טעמפל איז אָבער דא אַזא „טייכעל“, ווי דער אָקעאן*, אַזא געוואלד, ווי דאס היממלישע, אַזאָלכע לייכטער, ווי די ווייז, די לבנה און די שטערן, אַזאָלכע בילדער, וועלכע עס זיינען: די מענטשען, וואס ליעבען זיך איינער דעם צווייטען, וואס העלפען זיך איינער דעם אנדערן? ... וואו איז דא אַזא געזעטצבוך, אַזא „חיי אדם“, וואס זאלל זיין אַזוי פֿערשטאנדליך און קלאר יעדערן, ווי די

(*) גאָר דאָס וואַססער פֿון דער ערד קוגעל האָט מען איינגעטהיילט אויף 5 גרויסע טהיילען אין אסך קליינע. די 5 גרויסע טהיילען זיינען בעוואוסט אונטער'ן נאָמען „אָקעאנען“: דער גרויסער אָדער שטילער אָקעאן, דער אַטלאַנטישער אָקעאן, דער אינדישער, דער ווי אַייז-אָקעאן און דער נאָרד אַייז-אָקעאן. די סך'ן קליינע טהיילען וואַססער הייסען: ימים, ים-בווען, בוכטען.

געזעמטצט, וועלכע זיינען ביי איהם אנגעשריעבן אינגער־וועניג, אין זיין געוויסען, אין זיינע געפיהלען? ... וואו איז דא אונאלכע קרבנות, וואס זיינען גלייך צו די קרבנות, וועלכע גוטע מענשען בריינגען זייערע מענשענברידער? ... און וואו איז נאך דא אזא אלטאר (מוֹבַח), וואס איז גלייך צו דאס הארץ פון אגוטען מענשען? ... וואס האבער דער מענש וועט פערשטעהן גאט, אלץ בעסער וועט ער איהן קאנען. און וואס בעסער דער מענש וועט קאנען גאט, דעסטא מעהר וועט ער זיך דערנאָהענטערן צו איהם, וועט נאך טהון "זיין" גוטסקייט, "זיין" רחמנות און "זיין" ליעבע צו מענשען...

און, דריבער, לאז דער מענש, וועלכער זעהט די גאנצע ליכטיגקייט פון דער זון, מיט וועלכער די גאנצע וועלט איז פול, לאז דיעזער מענש גיט פערדענקען און גיט האסען יענעם אבער-גלויבישען מענשען, וועלכער זעהט אין זיין האלצערנעם גאטשטעלע (איִדאל) נור איין שטראהל פון יענער ליכטיגקייט; לאז ער גיט פער-האסען אויף דעם אונגלויביגען, וועלכער איז בלינד געווארען און זעהט גאר גיט די ליכטיגקייט".

אט אזוי האט געזאגט דער בינעזער, קאנפוציוס'ס פילמיד, און אללע, וואס זיינען געווען אין רעסטאראן, זיינען ענטשוויענען געווארען און האבען מעהר גיט געהאמפערט זיך ווענען דעם, וועמעס גלויבען עס איז בעסער.

